

KASVATUSTYÖ

KAPITALISTINEN järjestelmä uhraa suunnattomia summia kasvatustyöhön ja yleiseen propagandaan. Esimerkiksi Yhdysvaltain eri valtioista useat kuluttavat yksinomaan koulunopetukseen jokainen vuosi satoja miljoonia dollareita. Kaikki tämä nousevan väestön, kasvavan nuorison kasvattamiseksi. Kukapa voisi lausua edes suunnilleen oikean arvion siitä, kuinka paljon jokainen vuosi uhraataan vanhemman väestön "sivistämiseksi," sellaiseen propagandaan, jonka nimenomaisena tarkoituksena on kapitalistiselle järjestelmälle välttämättömien käsitteiden säilyttäminen työväenluokan jäsenten keskuudessa. Tosin meidän täytyy myöntää, että kaikki ne varat, mitkä uhraataan kouluopetukseen, eivät tule käytetyksi yksinomaan kapitalististen käsitteiden levittämiseen. Teknillisiä tietoja ja taitoja tarvitaan ja ne ovat hyödyllisiä kaikille työläistenkin lapsille. Näitä tarvitaan yhteiskunnallisessa elämässä, toimeentulossa ja jokapäiväisessä toiminnassa — työväenliikkeessäkin. Mutta näiden ohella opetetaan ja teroitetaan niitä henkisiä käsitteitä, mitkä ovat ominaisia ja välttämättömiä vallitsevalle järjestelmälle.

Kaikki luokkatietoiset työläiset, sellaiset, jotka käsittelevät yhteiskunnallisia kysymyksiä materialistisessa mielessä, joutuvat kai tunnustamaan sen, että työväenluokan jäsenet vielä suurimmalta osalta ovat kapitalististen käsitteiden alaisuudessa, niistä riippuvaisia. Jos näin ei olisi, niin kapitalistinen järjestelmä olisi jo aikoja sitten hävinnyt. Sillä onhan näin selvä asia, kuin kansanaan voi ollakaan, että esimerkiksi tässä maassa palkkatyöväestö taloudellisen merkityksensä puolesta omaa ehdottomasti ylivaltaisen voiman. Yhteiskunnallinen elämä ei kulkisi eteenpäin, kansan hyvinvoinnille ja jokapäiväiselle elämälle sekä toimeentulolle välttämättömiä tarpeita tuottava tuotantokoneisto ei voisi olla käynnissä, jos palkkatyöväestön jäsenet eivät energiansa ja työvoimaansa antaisi.

Näin siis, koska kerran joudumme myöntämään, että kapitalistisen järjestelmän edel-

leen oleminen suurelta osalta johtuu siitä, kun työväenluokan jäsenet ovat henkisesti riippuvaisia kapitalistisista käsitteistä, niin seuraa kuin itsestään, että yhteiskunnalliseen vallankumoukseen pyrkiväin aimesten täytyy mahdollisimman tehoisasti ja suurella tarmolla hyökätä ja taistella kapitalistisia käsitteitä vastaan, vapauttaaksensa työväenluokan jäsenet niiden alaisuudesta — kahleista. Tehoisa kasvatustyö on vallankumouksellisen työväenliikkeen onnistumisen ensimmäinen ehto. Me puhumme järjestämistyöstä ja järjestymisen välttämättömyydestä hyvin paljon. Joissakin tapauksissa näytään, tässä puhumisessa mentävän niinkin pitkälle, että unhoitetaan kasvatustyön tärkeys, jätetään se toisarvoiseksi asiaksi. Jokaisen tulisi kuitenkin muistaa, visusti mielessään pitää se, että järjestämissä ei hyvin onnistuta, itseasiassa sillä ei ole juuri mitään merkitystä, jollei kasvatustyö ole tehoisaa. Tunnustettakoon vain aivan rehellisesti, että esim. järjestöme on saanut kärsiä tavattoman paljon siitä, että emme ole kyllin tehoisasti voineet tehdä kasvatustyötä. Ja edelleenkin saamme kärsiä, jos asiassa ei voida parannusta aikaan saada. Ne tuhannet, todellisuudessa kymmenet tuhannet työläiset, jotka olemme onnistuneet saamaan jäseniksi järjestöme ja sitten menettäneet, ehkä suurimmalta osalta olisivat edelleenkin järjestössämme, sen aktiivisina toimitsijoina ja taistelujoina, jos kasvatustyöme olisi ollut tehoisampaa. Ja sitten kaiken tämän lisäksi olisimme uskottavasti välttäneet monta haitallista, joissakin tapauksissa hyvinkin suurta tuhoa tuottavaa sisäistä riitaa.

Työväenliikkeen, järjestöme yhtä hyvin kuin kaikkien toisten työväenliikkeeseen kuuluvien ryhmien ja virtausten, kasvatustyö ja yleisen propagandan tekeminen on hidasta ja suurta uhrautuvaisuutta kysyvää työtä. Ajatelkaamme vain, että esim. kapitalistinen opetustyö ei näytä kaikissa tapauksissa tuottavan "tydyttäviä" tuloksia, vaikka sillä on puolellaan se etuisuus, että se saa toimia kasvavan ja ensiopetuksia otta-

van nuorison keskuudessa. Työväenliikkeen kasvatustyön täytyy ensiksi kyetä riisumaan kapitalististen koululaitosten istuttamat harhakäsitteet ja sitten vasta tuottaa varmoja tuloksia uusien käsitteiden juurruttamistyö. Tosin työväenliikkeen kasvatustyöllä, valistustyöksi sitä myöskin kutsutaan, on se etuisuus, että sitä auttaa käytännöllisessä elämässä löytyvät aineelliset tosiasiat — koke-

muksien antamat opetukset. Jos näin ei olisi, niin eihän työväenliikkeen valistustyöstä tulisikaan mitään. Kaiken lisäksi työväenliikkeellä ei ole kasvatustyöhön käytettävänä runsaasti varoja. Ja kasvatustyöhön kykenevistä voimistakin tahtoo jatkuvasti puute olla. Nekin kun täytyy omasta keskuudesta kehittyä ja nousta.

Mutta jatkuvalla ja väsymättömällä työskentelyllä sekä yhteistoiminnalla saadaan paljon aikaan. Suurta uhrautuvaisuutta ja jatkuvaa toimintaa on esimerkiksi Työväen-Opiston hankinta ja toimintakuntoisena säilyttäminen vaatinut meikäläisiltä. Mutta suuri hyötykin siitä on ollut. Sitä ei voi kukaan rehellinen työläistoveri kieltää.

Kasvatustyölle täytyisi järjestömmä eri orgaanien ja niitä kannattavien ryhmien lainata entistä suurempi huomio. Juuri tällä kertaa näyttää taantumus raatelevan työväenliikettä kaikkialla. Järjestömmekään ei suinkaan ole voinut siitä vapaana säilyä. Välinpitämättömyyttä ja moraalista rappeutumista ilmenee runsaasti kaikkialla. Tätä moitittavaa asiantilaa täytyy ryhtyä korjaamaan. Ja se voidaan korjata vain kasvatustyöllä. Vähemmän mielikuvituksia synnyttäviä ja kevyesti aikaa kuluttavia nautintoita kehittäviä esityksiä ja harrastuksia ja enempi tuloksia tuottavaa kasvatustyötä.

Pian lähestyy sekin aika, jolloin Työväen-Opisto aikaa toimintakaudensa. Jokaisen velvollisuus olisi osaltansa toimia sen eteen, että Opisto tulee täyteen oppilaita heti toimintakauden alussa. Jokaisen, jolla on itsellään varoja ja tuntee kaipaavansa oppia, tulisi mennä Opistolle. Ja jos ei ole mah-

dollisuutta itse päästä tällä kertaa, niin voi ainakin sen tehdä, että kehoittaa toisia menemään. Muistakaamme erään tiedemiehen lausunto:

“Olla tietämätön ei ole elämistä, ellei nimittäin elämellistä olemassa oloa sellaiseksi haluta kutsua. Ikä ei edellytä sitä, että ihmisen olisi lopetettava opiskelemisensä. Opiskeleminen käy tietysti vaikeammaksi silloin kun henkilö on sivuuttanut, sano-kaamme, neljänkymmenen vuoden ikärajan, mutta tietoisuuden rakkaus voittaa kaikki vaikeudet. Maailman, kuuluisimmat tiedemiehet ovat oppineet enemmän jälkeen kolmenkymmenen ikävuoden, kuin sitä ennen.”

Kaikilla ei ole tilaisuuksia ja mahdollisuuksia päästä kouluhin. Mutta kaikilla on mahdollisuus harjoittaa itsekasvatusta. Senhän kautta työväenliike on suurimman osan toimitsijoistaan saanut. Itsekasvatuksen hyöty on suuresta merkityksestä jokaiselle yksilölle itselleen ja sitten välillisesti koko työväenluokalle. Itsekasvatuksen apuna käytetään hyviä esimerkkejä ja hyvää kirjallisuutta. Se tosin on vaikeaa työtä, sen jokainen tietää, mutta samalla se on hyödyllistä työtä. Tulokset siitä voivat joskus näyttää perin kaukaisilta, mutta ahkeralla ponnistuksella ja ahertelulla ne voidaan saavuttaa.

Niin, vielä kerran sanottakoon, että meidän tulee tehoistaa kasvatustyötämme, auttaa ja kehittää niitä laitoksia ja orgaaneja, joita me voimme käyttää välikappaleina tässä työssä. Levittää lehtiämme ja julkaisujamme ja jokainen kohdaltamme auttaa, että niiden sisältö saadaan entistä paremmaksi.